

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **N. S.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve vrácení žádosti
o dočasnou ochranu z 12. 11. 2025, zaevidované pod č. j. OAM-0442139/DO-2025,
pro nepřijatelnost

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil 12. 11. 2025 žalobkyni jako nepřijatelnou její žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod č. j. OAM-0442139/DO-2025, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu z 12. 11. 2025, evidované pod č. j. OAM-0442139/DO-2025.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 12 270 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně advokátky JUDr. Veroniky Pupalové.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobkyně se domáhá určení, že zásah žalovaného, kterým jí vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), byl nezákonný. Zároveň navrhla, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobkyně na dočasnou ochranu a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany. Přitom odkázala na judikaturu správních soudů, s tím, že žalovaný nemohl žádost shledat nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. Žalobkyně popsala, že v minulosti disponovala pobytoým oprávněním za účelem dočasné ochrany na Slovensku s platností od 10. 1. 2024 do 4. 3. 2025.
2. Žalovaný soudu podáním z 25. 1. 2026 předložil spisový materiál a uvedl, že se k věci nevyjádří.

II. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

3. Ve věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, s čímž účastníci řízení souhlasili konkludentně (§ 51 odst. 1 zákona 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, jenž žalobkyně podala u žalovaného a který jí žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby nadto záleží na zodpovězení právní otázky.
4. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS]. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky nutno splnit kumulativně. Není-li, byť jen jediná z podmínek splněna, nelze žalobkyni ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
5. V této věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že jí již v minulosti jiný členský stát EU udělil dočasnou ochranu. Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka je taktéž splněna. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyni vrátil jako nepřijatelnou.
6. Soud připomíná, že dle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, mimo jiné jestliže
 - c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,

f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

7. Dle formuláře byla žádost žalovaným odmítnuta podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., čemuž odpovídá i tvrzení žalobkyně, že jí dříve byla udělena dočasná ochrana na Slovensku; tomu konečně odpovídá i kód „SK“ a znak „tp“ v žalovaným předloženém výpisu z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (TPP).
8. Jakkoli v nynější kauze soud řeší nepřijatelnost žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., na tento důvod nepřijatelnosti je třeba – i s ohledem na jeho vymezení - nahlížet ve smyslu dosavadní judikatury k důvodům nepřijatelnosti dle písm. c) a d) téhož ustanovení. Soud i v kontextu nynějšího případu připomíná již citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci Krasiliva, na nějž Nejvyšší správní soud navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, a mnoho dalších. Zdejší soud již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky ze dne 23. 4. 2025, č. j. 10 A 6/2025-61, ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38, ze dne 13. 6. 2025, č. j. 11 A 55/2025-37). Jakkoli žalovaný konstantně polemizoval se závěry dubnové judikatury, během několika posledních měsíců nevzněl racionální a závažné konkurující důvody, které by ji vyvrátily (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 1 Azs 111/2025-34, či později z 29. 9. 2025, č. j. 4 Azs 174/2025-23).
9. Ty samé výtky, které žalovaný repetitivně snášel proti závěrům ustálené judikatury stran institutu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb., přitom provází i nynější případ. Přestože žalovaný shledal nynější žádost nepřijatelnou dle nového důvodu nepřijatelnosti [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb.], na posouzení žaloby plně dopadají východiska dřívější „dubnové“ judikatury. Ta se uplatní zejména s ohledem na konstrukci § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., který stejně jako u nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d), z věcného přezkumu diskvalifikuje žádosti cizinců, jež jsou nebo byli držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě EU (první podmínka). K této samostatné původní (byť formulačně upravené) podmínce [oproti § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb.] pak v podobě nepřijatelnosti dle písm. f) přibyla další nová podmínka, aby žádosti o dočasnou ochranu, která splnila první podmínku, předcházelo také oznámení podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., kterým Ministerstvo vnitra zpraveno Evropskou komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy (k této druhé podmínce viz dále).
10. Nejdřív stručně k první podmínce. První část § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. představuje pouze reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. Dle soudu tedy nadále zůstává klíčovým, že cizinci (žadatelé) vzniká nárok na přiznání dočasné ochrany již na základě čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, a to pokud splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. Současně s tím žadatelé vzniká také nárok zvolit si hostitelský členský stát. Nebude-li pak vůči němu uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, vzniká mu pak rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU. Jinak by výlučka z aplikace čl.

11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl. Jde-li o teze žalovaného, jak vykládat čl. 15 a 26 směrnice o dočasné ochraně, soud ho odkazuje např. na již cit. rozsudek sp. zn. 10 A 6/2025, body 15 a 16. Ustanovení čl. 15 představuje minimální standard a čl. 26 lze uplatnit jen se souhlasem dotčeného žadatele (srov. i recitál 12 směrnice o dočasné ochraně). Skutečnost, že směrnice o dočasné ochraně blíže neupravuje konkrétní případy druhotného pohybu žadatelů, neznamená, že jej zakazuje, jak dříve mylně namítal žalovaný. Jakkoli se tomu žalovaný brání, žádost o dočasnou ochranu není správní orgán oprávněn vrátit jako nepřijatelnou z toho důvodu, že žadatel již předtím požádal o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nebo že mu již jiný členský stát EU takové povolení udělil.

11. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v TPP jako osoba, která měla udělenou dočasnou ochranu nebo stále disponuje povolením k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU, je povinen takovou žádost přijmout a vést o ní řádné správní řízení. V rámci řízení je povinen poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, tedy ke dni rozhodování správního orgánu, trvá. Pokud by dočasná ochrana v jiném členském státě trvala, žalovaný musí takového žadatele poučit o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění žalovaný vydá oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. K tomu žalovaný poskytne potřebnou součinnost.
12. Optikou první podmínky žalobkyně splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. V opačném případě by jí pobytové oprávnění za jejím účelem slovenské orgány neudělily (viz znak „tp“ v TPP). Žalovaný ani v nynější věci nevyvrátil závěry judikatury, dle nichž žalobkyně mohla opětovně žádat o dočasnou ochranu v ČR (sekundární pohyb). Jeho postup nelze akceptovat tím spíše v situaci, kdy žalobkyně tvrdí, že jí pobytové oprávnění na Slovensku zaniklo. V důsledku toho, že žalobkyni vrátil žádost jako nepřijatelnou, žalovaný vůbec neřešil okolnosti získání či ztráty pobytového oprávnění (a vůbec tak není ani zřejmé, zda dočasná ochrana v těchto zemích stále trvá). Při vlastním „náběru“ žádosti lze dle soudu vycházet pouze z toho, že cizinec splňuje kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382.
13. Na právě uvedeném nic nemění ani „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež nabylo účinnosti dne 13. 8. 2025 (k tomu podrobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, bod 11 a násl., a na něj navazující judikaturu). Podstatné je, že z aktualizačního prováděcího rozhodnutí ani z jeho preambule neplyne, že by členský stát mohl žádost žalobkyně mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení.
14. Žalobkyně tak svými námitkami úspěšně zpochybnila základní předpoklad, jehož je třeba k tomu, aby mohla být její žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(soud dodává, že jiný důvod nepřijatelnosti přitom žalovaný ani v řízení před soudem netvrdil).

15. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nově „přidaná“ druhá podmínka, kdy v důsledku novely č. 314/2025 Sb., která do zákona č. 65/2022 Sb. vložila § 5 odst. 1 písm. f), žalovaný mohl od 3. 9. 2025 jako nepřijatelnou shledat žádost, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
16. Tuto druhou podmínku aktivují správní orgány, konkrétně žalovaný, a to tím, že Evropské komisi doručí oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob.
17. Judikatura zdejšího soudu již dovodila, že daná podmínka nepřináší jinou „kvalitu“, pokud jde o dřívější závěry k důvodu dle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina.
18. Koncipováním nového důvodu nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) měl zákonodárce v úmyslu překonat závěry dubnové judikatury (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR z 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy). Tento záměr zákonodárce se však podle přesvědčení soudu mívá účinkem. Závěry dosavadní judikatury bezvýhradně platí pro první podmínku dle § 5 odst. 1 písm. f), nová druhá podmínka spočívající v oznámení dle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. není – ve světle práva EU – způsobilá založit nepřijatelnost žádosti.
19. Oznámení dle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jak uvedl zdejší soud v rozsudcích ze dne 21. 10. 2025, č. j. 17 A 123/2025-26, nebo ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025-21, jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU. Tato žádost je politickým (nikoli právním) aktem, z něhož bez dalšího nelze dovozovat legislativní důsledky, tj. ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Čl. 25 odst. 3 směrnice předpokládá, že Rada neprodleně posoudí situaci a přijme vhodná opatření či doporučení. Neumožňuje členskému státu, aby sám z vlastní iniciativy omezil práva, která žadateli plynou ze směrnice a z prováděcích rozhodnutí. Pokud směrnice o dočasné ochraně nepočítá s tím, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita, mělo jakékoli přímé důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu, nemůže takový důsledek v podobě vytvoření „nepřekročitelné procesní brány“ založit politický akt v podobě oznámení o pouhém riziku překročení kapacity (argument a maiori ad minus). Alespoň prozatím tento nový důvod nepřijatelnosti nenachází oporu v právu EU, které stanoví minimální požadavky stran dočasné ochrany. V právu EU tedy nemůže vyvolávat ani žádné právní účinky. Proto nemůže být zákonným ani postup žalovaného, který v rozporu s právem EU použil § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb.
20. Se zřetelem ke shora uvedeným závěrům nemohl zákonodárcem nově vložený a žalovaným využitý důvod nepřijatelnosti žádosti [§ 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb.] zvrátit bytelné základy dubnové judikatury. Nový důvod nepřijatelnosti není způsobilý odůvodnit plošné odmítání žádostí pro jejich nepřijatelnost namísto jejich věcného posouzení v řízení. V tomto rozsudku uvedené závěry již ostatně stihl potvrdit i Nejvyšší správní soud, a to v reakci na jednu z prvních kauz, které se zabývaly nepřijatelností žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. (v podrobnostech viz rozsudek z 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-23).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

21. K obdobným závěrům došel i Nejvyšší správní soud v aktuálním rozsudku ze dne 30. 1. 2026, č. j. 8 Azs 183/2025-26, zároveň apeloval na stěžovatele (zde žalovaného), aby začal respektovat konstantní závěry judikatury a ukončil praxi nezákonných zásahů do práv jednotlivců.

III. Závěr a náklady řízení

22. Proto soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil její žádost jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením této žádosti. Soud se přitom nezabýval jinými případnými důvody nepřijatelnosti, neboť na žádné jiné důvody žalovaný nepoukázal.
23. Žalovaný je povinen žádost žalobkyně přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žalobkyni o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo žalobkyni na Slovensku skutečně zrušeno, případně ověřit, zda vydáním povolení k pobytu žalobkyni za účelem dočasné ochrany v ČR její předchozí obdobné pobytové oprávnění na Slovensku zanikne, a pokud tomu tak nebude, poskytne žalobkyni přiměřenou lhůtu k tomu, aby učinila potřebné kroky k ukončení tohoto povolení a aby tuto skutečnost žalovanému doložila.
24. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem důvodně vynaložila. Vzhledem k tomu, že byla od poplatkové povinnosti osvobozena, náleží jí pouze částka odpovídající náhradě nákladů a odměně její zástupkyně. Tyto náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále jen „advokátní tarif“) v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu] a náhradě hotových výdajů za 2 úkony v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, jak soud ověřil z registru plátců DPH, odměna se tak zvyšuje o částku této daně (2 130 Kč). Náklady řízení tak činí celkem 12 270 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. února 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.